

NAARDERMEER.

Voor A. B. WIGMAN.

Een dag van water, lucht en wuivend riet,
 Van zonneblinking op het rimp'lend meer,
 Dat lag verzaligd in den gouden lach,
 Van wijde hemelwelling, waar de zon,
 Nù schuilend achter schitterlicht gewolk,
 Dàn triomfant'lijk stralend over 't al,
 Zijn heerlijk spel met land en water dreef:
 Een feest van 't blijde barnend hemelvuur,
 Van rieten, trotsch de spitse speer omhoog,
 Van kabb'lend, klotsend water, welks geklok
 Frisch om de stevens van de booten zong.
 De vogels joelden lustig om ons heen,
 Die fiere paladijnen van de lucht,
 En vol bewond'ring vloog de blik naar hen,
 Naar zilv'ren tuim'ling van de lepelaars,
 Der purperreigers statig-breed gezeil,
 Het schieten van de sterntjes, 't fel gewiek
 Van kiekendieven in het verre blauw,
 Het zwemmend loopen van de vlugge koet,
 Het vroolijk dobb'ren van de zwartkopmeeuw,
 Terwijl de roerdomp steeds zijn dof geboëm
 Uit dichtverdoken verten dreunen liet,
 Zwaar klokgegaln bij 't vroolijk meerballet.
 Hoe lagen daar in kalme kreek en geul
 De nesten met hun eieren zoo stil
 Gewiegd op zachte kabb'ling van het nat,
 Of roerloos rustend op het effen vlak!
 Een wondervogel, wijd verwonderd, zat
 Een jonge leep'laar op zijn eenzaam nest,
 Terwijl omhoog, een glinst'rend witte schrik,
 De oude vogels cirkelden in 't licht!
 En andere, ouder — pluizebollen rond
 Op trantelige beentjes — beenden weg
 Bij 't schuren van de schuiten tegen 't riet.
 En aldoor laaide hoog uit glorielucht
 De volle gulle schitt'ring van de zon.

Lang blijft dit visioen van 't glanzend meer,
 Van vogelpracht en zonnevonkeling,
 Van schuifgewolk en wuivend riet mij bij!

1 Juni 1916.

EDWARD B. KOSTER.